

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — Πρό ενενήντα περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο αγρόκτημα του Τεξά, ζούσαν ο κάμπλουτος Ισπανός άποικος δόν Αλγουστίνος, ο γαμπρός του δόν Φάβιος, Ιδιοκτήτης ανεξάντλητων χρυσορυχείων στη βραχική κοιλάδα του Χρυσού, ο άφρατος στην άνδρεία και στην καλλωπή κυνηγός Βουαροζέ, ο οποίος, παρ' όλα τα ξήντα του χρόνια, διατηρεί τη νεανική του άνδρότητα, και η ώραιότατη και τολμηροτάτη Ροζάρια ή κόρη του δόν Φαβίου. Ο Φάβιος, μαζί με το γενναίο σύντροφό του Πέπε, λείπουν από μέρες στην «Κοιλάδα του Χρυσού», όπου έχουν πάει για να έμποτεύσουν στην άποστολή ενός φορτίου χρυσαφιού. Μά ο καιρός περνάει και η άποστολή, η οποία έπρεπε να έχη έπιστρέψει στο μεταξύ, δέν φαίνεται ποθενά. Τέλος, φτάνει στην άγροικία ο Πέπε, ο οποίος διηγείται ότι ο πατέρας της Ροζάριας κι οι σύντροφοί του βρίσκονται άποκλεισμένοι από στήλη Έρυθροδέρμων στην «Κοιλάδα του Χρυσού». Άμέσως ο Βουαροζέ οργανώνει μια μεγάλη άποστολή για να πάει με τους άνους. Στην άποστολή αυτή συμμετείχε, παρ' τη θέληση του παππού της, κι η γενναία Ροζάρια, μαζί με τον νέο Ίνδο Βαχίταχ, ο οποίος της είχε αφροαιμώσος, γιατί του έσωσε κάποτε τη ζωή. Μεταξύ των άρχηγών των Ίνδων που έπετέθησαν κατά της «Κοιλάδος του Χρυσού», εινε κι ο τρομερός λησταρχος Ού' Σακάμιε, ο οποίος, μαθαίνοντας από κάποιο προδότη την άποστολή ένοσφύσων στην «Κοιλάδα», έπιτίθεται στο δρόμο έναντίον του καραβανιού, για να το έμποδισή να φτάση στον προορισμό του. Κατορθώνεται μάστιχα, χωρίς σέ μια στανική έμπνευσι του, να το καταστρέψη ολοκληρω. Οι μόνοι που σώζονται απ' αυτήν την καταστροφή εινε ο Βουαροζέ, η Ροζάρια, ο Πέπε κι ο Βαχίταχ, οι οποίοι καταρθάνουν, έπειτα από άνυπόβλητες δυσκολίες, να σώσουν και να συναντήσουν το μεγάλο καραβάνι του στρατηγού Άσκ-Λαίτι. Ο Άσκ-Λαίτι ένεργούσε για λογαριασμό της κυβέρνησης του Τεξάς μια έρευναιτική άποστολή στα μέρη εκείνα. Άποσπώνται όμως γρήγορα από το καραβάνι, μαζί με μια πολυάριθμη συνοδεία, για να βρούν τροφή. Στο δρομο, ώστόσο, συναντών μερικούς άγριους Ίνδους, των οποίων ο άρχηγος άπαγώνει την Ροζάρια. Μά ο Βαχίταχ καταδιώκει τον άπαγαγέα, ελευθερώνει την Ροζάρια, σκοτώνει τον Ίνδο, μά σκωτώνεται κι ο ίδιος απ' αυτόν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γκομέθ στάθηκε λίγο κ' έπειτα εξεκολούθησε την άφηγησή του :

— Γύρω μου μερικώς φωτιές που ξεψυχούσαν, προσεχόμενες απ' την πυρκαϊά που είχαν βάλει, οι Ίνδοι φώτιζαν το σκοτεινό ουρανό...

»Όλοι οι καθούργοι είχαν εξαφανιστή... Τέλος, έπειτ' από μια νύχτα άγωνίας και φορητών πόνων, είδα το πρωί κοντά μου άφθονες άγριοσήγανες, που ο θυματουργός χιμώς τους έπουλάνει όλες τις πληγές. Έβανα μά κομπρέσσα απ' αυτά τα χόρτα και ήταν τόση η άνακούφιση που έννοιωσα, ώστε, έπειτ' από λίγες ώρες μπορούσα να περπατάω.

»Τότε άπομακρυνθήκα όσο μπορούσα από γογγύρα απ' αυτό το καταραμένο μέρος...

»Πλανιόμουν επί πολλές ώρες στην τύχη, περιμένοντας το θάνατο να με ληρώση, μά στάθηκα τυχερός κ' έπεσα στην κατασκήνωσι αυτή των Μεξικανών βοσκών.

»Οι άνθρωποι αυτοί μ' ενόσπλαχίστηκαν, με περιμάζεψαν, με περιποιήθηκαν και μ' έπήσαν μαζί τους στις καλύτερες τους, όπου και με βλέπετε τώρα...

Έτσι τελείωσε τη διήγησή του ο Γκομέθ.

Τότε ο Βουαροζέ κ' ο Πέπε του έσφιξαν με την πιο θερμή έγχαρδιότητα το χέρι.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Ο Βουαροζέ κ' η Ροζάρια, μαθαίνοντας ότι ο δόν Φάβιος ήταν

ζωντανός, έννοιωσαν μ' άπέραντη άνακούφισι, έπειτ' απ' την άμφοβλία που τους βασάνιζε τόσο καιρό.

Μά μια βαρεία άγωνία τους έσφιγγε τώρα την καρδιά. Έχε σπείθει βέβαια ο δόν Φάβιος, μά ήταν πληγωμένος κ' αχμάλωτος ενός άμμοχαρούς τέρατος, του Μπαντέρας!

Έξαφνα, ένας από τους άνδρες του άποσπάσιματος, έφτασε και έλτε στο Βουαροζέ ότι τον ζητούσε ο λοχαγός Μπάδβελ.

Ο γενναίος κυνηγός βρήκε σέ λίγο τον λοχαγό να συσκέπτεται μαζί με δύο άλλους αξιωματικούς της άποστολής.

—Η θέσι μας εινε πολύ δύσκολη, του έλτε τότε ο Μπάδβελ. Πρώ όλινου με πληροφορήσαν ότι ο γενικός διοικητής του Νέου Μεξικού στρατηγός Άρμύγχο, έμαθε ότι βρισκόμαστε σ' αυτά τα μέρη κ' έστειλε άποσπάσματα για να μās καταδιώξουν και να μās συνλάβουν, έπειδή ύποψιάζετα ότι σκατεύουμε να προκαλέσουμε έπανάστασι των κατοίκων της χώρας ύπερ του Τεξάς. Γι' αυτό κρίνω όρθό, να στείλωμε πίσω το μεγαλύτερο μέρος του άποσπάσιματος να ένοβη με την κυρία δύναμη της άποστολής κ' εμείς μαζί με δύο αξιωματικούς και δύο ίππεις να συνεχίσουμε την πορεία μας ως το Σάν-Μιγκουέλ, την πλησιέστερη πόλι του Νέου Μεξικού. Έτσι, άμα θά είμαστε λίγοι, δέν θα προκαλέσουμε καμιά ύποψια.

Ο Βουαροζέ βρήκε λογική την πρότασι αυτή και την ένεκρινε.

Κά την άλλη μέρα κώλας ο λοχαγός Μπάδβελ, δύο αξιωματικοί, δύο ίππεις, ο σέρ Γκάρσον κ' ο Ούίλλιαμ Φάλκονγκερ έσπνήσαν για το Σάν-Μιγκουέλ, έπώ την οδηγία του Βουαροζέ.

Ο Βουαροζέ άφησε τη Ροζάρια, ύπό την προστασία του Πέπε, δίνοντας έντολή σ' αυτόν να την οδηγήση, όταν θα έπαρτοποιούντο τα πράγματα — γιατί έλιπε να έρθη σέ διαταραματεύσεις με τις άρχές του Νέου Μεξικού, στο Σάν Μιγκουέλ, όπου θα συναντήτουσαν πάλι.

Έπειτ' από μιας ήμερας έπνοπη πορεία, το μικρό άποσπάσμα του Βουαροζέ, έφτασε στο Ότον-Τούκο. Ένα μικρό χωριό με διακίσους κατοίκους.

Στην έσοδο του χωριού αυτού, ο Βουαροζέ είδε έναν άνδρα με παρουσιαστικό ύπποτο, καθάριλα σ' ένα μαύρο άλογο και άπαισιμένο μ' ένα δίκαννο.

Ο άνθρωπος αυτός πήρασε κοντά στους ταξιδιώτες τους έφορισε μια τρυγαλέα ματιά κ' έπειτα πήγε και συνάντησε έναν άλλο καθάλλαρη, που είχε το κεφάλι του τυλιγμένο σ' ένα κώκκινο μεταξωτό μαντήλι, το άπώ του έκρυβε το μέτωπο και τους κροτάφους.

Βλέποντας το λοχαγό Μπάδβελ και τους συντρόφους του, ο καθάλλαρης με το κώκκινο μαντήλι, το χαμήλωσε άόμα περισσώτερο πάνω απ' τα μάτια του, έτσι που να μη μπορή κανείς να διακρίνη τη φυσιογνωμία του.

Έπειτα, άπότομα, άπομακρυνθήκε μαζί με τον άλλο καθάλλαρη.

— Να δύο άνθρωποι που δέν μου άρέσουν καθόλου! έλτε ο Βουαροζέ. Άν ήμουν δευσιδαι-

Ο Βουαροζέ έλαβε στάσι άμύνης

μην, θά'ελεγα πώς ή συνάντησις αυτή άποτελει κακό οϊωνό.
Τότε ο λοχαγός Μπάλβελ τόν πλησίασε καί του έλεγε :
—Μά μού φαίνεται πώς αναγνώρισα τόν άνθρωπο αυτό, παρ' όλη τή φροντίδα που κατέβαλε για να κρύψη τή χαρακτηριστικά του. Ένε ο Βερμουίντεθ, ο άπιστος, όδηγός του καραβαγιού μας, ο άποιος εξαφανίστηκε τόσο μυστηριωδώς, άφου προηγουμένως μάς έκανε να χύσουμε τó δρόμο μας.

Πράγματι, ο Μπάλβελ δέν είχε γελαστή. Ο καβαλλάρης με τó κίονιο μαντήλι ήταν ο Βερμουίντεθ, ο άποιος, εξαγαλείοντας τó καραβάκι, είχε πάει στον τυράννο του Νέου Μεξικου στρατηγού Άρμυγκο για να του προσφέρει τίς ύπηρεσίες του. Ο Άρμυγκο, άφου τόν πληρώσει γενναία για τήν προδοσία του, τó ανέθεσε να έξακουθήσθαι πούς ήταν ο πραγματικός σκοπός τής μεγάλης άποστολής του Τεξά. Τυράννος μιστός καθώς ήταν, έννοιαιθε ότι ή ειρωνική εμφάνισις τών στρατιωτών του Τεξά στη χώρα που τυραννούσε δέν είχε άλλο σκοπό, παρ'ό μιά έξέγερσις, τής όποιος αυτός καί οι βδελυροί άνθρωποι που τόν περιστοιχίζαν θά ήσαν τά μοναδικά θήματα.

Μά, πονηρός καθώς ήταν, είχε φροντίσει να διαδοχί με τούς ανθρώπους του ότι ή άποστολή του Τεξά είχε σκοπό να καταστήσει διά τής βίας τó Νέο Μεξικό καί να περάσει τή χώρα διά πυρός καί σιδήρου. Κ' ή διαδοχίς αυτές βοήθην εύκολα άπήχησι μεταξύ τών εύπιστων κατοίκων. Σηγχρόνως ο άμοιαχός στρατηγός έλαβε όλα τού τά μέτρα για να καταστρέψη τήν άποστολή του Τεξά.

Τήν άλλη μέρα ο Βουαροξέ κ' οι σύντροφοί του, έβργαν από τó Ήτον-Τσίνο κ' έπειτ' από δύο μέρες πορείας άντίκρουσαν έν' άλλο χωριό, τó Λά Κουέστα.

Μά μόλις οι ταξιδιώτα προσέπεσαν τά πρώτα σπίτια τού χωριού, έννα άπόστασια Μεξικανών δραγόνων τούς περιέκλεισε.

Κατάληπτα γι' αυτή τήν άπρόοπτη συνάντησι, αναγκάστηκαν να σταθούν. Τότε ο έπιεφαλής του άποστάματος, έννας άνδρος ήσυχαιού αναστήματος, με τερσίτια μουστάκια, προχώρησε πρós αυτούς. Έπειδή ο Βουαροξέ βρισκόταν έπιεφαλής τών συντρόφων του, τόν ρώτησε άν αυτός ήταν ο άρχηγός του άποστάματος.

—Όχι, να ο άρχηγός! άπάντησε ο κινήτης, δείχνοντας τó λοχαγό Μπάλβελ.

Άμέσως ο λοχαγός προχώρησε πρós τó Μεξικανό συνάδελφό του, ο όποιος του έλεγε με μεγάλη ευγένεια :

—Είμαι ο Διονίσιος Σαλαζάρ, ύλαρχος του Μεξικανικού στρατού, κ' έπιθυώ να μάθω μερικώς πληροφορίες για λογαριασμό σας.

—Ποιές, λοχαγέ; ρώτησε ο Μπάλβελ.

—Μήπως κατά τήν έρχεσθε από τó Τεξά;

—Ναί...
—Καί διευθύνεστε πρós τó Σάν-Μιγκουέλ;

—Ναί...
—Α! πολύ καλά...
—Κι' ή πιο ζωνή καί έπιθυμία, έπρόσθεσε ο λοχαγός Μπάλβελ, είναι να παρουσιαστούμε τó ταχύτερο στον ένδοξο στρατηγό Άρμυγκο.

—Τότε, όλα πάνε καλά! άπάντησε ο Μεξικανός λοχαγός, ήτοι κλιόμενος έλαφρά καί χαμογελόντας πονηρά.

Καί άμέσως έπρόσθεσε με τήν ίδια πάντοτε ευγένεια :

—Έπειδή δέν συνηθίζεται καθόλου μεταξύ τών πολιτισμένων ένθων να μπαίνουν έντολοι ξένοι στα έδάφη άλλου κράτους, νομίζω, κίριοι, πώς δέν θά σας προσέβαλα έν σας παρακαλούσα να παραδώστε τά όπλα σας στους στρατιώτες μου. Λυπάμαι πολύ, γιατί βρισκόμεθα αναγκασμένοι να τó κάνω αυτό, μα τέτοιες διαταγές έχω...

Ο λοχαγός Μπάλβελ κ' οι σύντροφοί του δίστασαν μα στιγμή. Ο σέρ Χάρου κ' ο Φάλκονερ κυττάχτηκαν άνήσυχα. Τά πράγματα έπαιρναν άσχημη τροπή.

Ο Βουαροξέ, ο όποιος είχε κατσικιάσει, φώναξε τότε :

—Όσο για μένα, άρνούνται να παραδώσω τά όπλα μου.

—Τί σημαίνει αυτό, φίλε; ρώτησε ο Μεξικανός, κυττάζοντας τó Βουαροξέ με έκπληξι καί θυγή.

—Αυτό σημαίνει, διάβολε! ότι τά όπλα μου δέν με αφήνουν πατή... Έκκοσι πέντε χρόνια τώρα, ο γόρσο Βουαροξέ μάχεται εναντίον τών Ίνδων, χωρίς να νικηθή καί ν' άφοπιστή ποτέ, έστω κ' άν πολεμούσε μόνος έναντίον είκοσι... Ούτε σήμερα θ' άφήσει να τόν άφοπλίσουν οι λεικοί!

—Καί όμως, θά σας άφοπλίσουμε! φώναξε ο λοχαγός με ύφος άπειλητικό.

—Δέν τó πιστεύω, άπάντησε ο Βουαροξέ, ο όποιος κατά τή διάρκεια τού διαλόγου αυτού είχε σφίξει τά χάλινάρια του άλλου του κ' είχε άρπάξει με τó άλλο τó δίκανό του από τó κοντάκι.

—Κάνετε τόπο έσείς! φώναξε στους δραγόνους που ήσαν κοντά του, διαγράφοντας τρομερούς κύκλους με τó δόλο του.

Τρομαγμένα από τίς εξαφνικές του αιτίες κινήσεις, τάλογα τών

Μεξικανών έκαναν πρós τά πίσω, αφήνοντας έλεύθερο τó πέρασμα στο Βουαροξέ.

—Συλλάβετε αιτόν τόν άνθρωπο! τούς πρόσταξε ο Σαλαζάρ, μαινόμενος.

—Δέν συλλαμβάνεται τόσο εύκολα τó γέρικο λοντάρι τής ερήμου.

Άφου έλεγε τά λόγια αυτά, ο Βουαροξέ κέντρισε άπότομα τó άλλο τó, τó όποιο ξεζάνησε σάν άστρατή.

—Φοτιά! Φοτιά! ούθλαξε ο Μεξικανός λοχαγός.

Μιά όιοβροντία τών δραγόνων του έπακολούθησε. Μά καμιά από τίς σφαίρες τούς δέν πέτυχε τó Βουαροξέ, ο όποιος τούς άπάντησε μ' έννα δυνατό γέλιο.

—Δέξα καβαλλάρηδες για να καταδιώξουν αιτόν τόν άνθρωπο! Μου χρειάζεται ζωντανός! φώναξε ο Μεξικανός.

Άμέσως δέκα δραγόνοι όρμησαν πρós καταδιώξιν του φρυγάδος που είχε γυθί μέσα σ' έννα σύννεφο σζόνης.

Τότε ο Σαλαζάρ γύρισε πρós τόν Μπάλβελ καί τούς συντρόφους του καί τούς έλεγε ότι θά τούς όδηγούσε στο Σάν-Μιγκουέλ, όπου ο στρατηγός Άρμυγκο θά τούς έξέταξε για να μάθη τήν ταυτότητά τους καί τούς πραγματικώς τους σκοπούς.

Δέν ήσχηξε πειά καμιά άμφιβολία ότι ήσαν αϊμαλώτα του άμμοαρούς τυράννου του Νέου Μεξικου!

Καί πράγματι, όταν τήν έπαινήν μέρα τή βοάδου, έφτασαν στο Σάν-Μιγκουέλ, τούς έφραξαν στη φυλακή τής πόλιως.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΡΜΙΓΚΟ

Οι αϊμαλώτα πέσαν τή νύχτα τους χωρίς να κοιμηθούν καθόλου. Τήν άλλη μέρα τó πρωί τούς άνήγγειλαν ότι θά τούς πήγαιναν σε κάποια έξοχή, μαζουά άτ' τήν πόλι, όπου είχε εκδράσει ο στρατηγός Άρμυγκο.

Τούς έδωσαν να φάνε έννα πολύ λιτό πρόγευμα καί κατόπιν ξεζάνησαν, σινοδεινόμενοι από πολυάριθμη άκολουθία.

Προχωρούσαν άργά, γιατί οι δρόμοι ήσαν λασπομένοι από τίς πρόσφατες βροχές καί όλοι αγωνισούσαν για τήν τύχη τους.

Μόνο ο Ουίλλιαμ Φάλκονερ διατηρούσε κάποιες τά φάρμας του κ' έλεγε στο σέρ Χάρου :

—Δέν είναι καθόλου συνηθισμένη ή περιπέτειά μου... Άν βγούμε άτ' αυτή, όποις έλάττω, σάσι καί ύγιειν, θά γυρίσω συγγλονιστικές σελίδες στο νέο μου έργο...

—Άλλοίμονο! του άπάντησε ο σέρ Γκίμπσον με τó κεφάλι σφυγτό, φοβάμαι πολύ ότι δέν θά γλιτώσουμε από τά νύχτα του τρομερού Άρμυγκο...

—Ας μην άπελπίζομαστε όζομα!..

—Ω! βαρέθηκα πειά τίς άλλεπάλληλες αιτίες συνηθίσεις...

Έπειτα, τέλος από τρεις όρες ύπασίας, άκουσαν ήχους σαλπύγων που έζαναν τούς αϊμαλώτους ν' άνασποτήσουν... Καί σε λίγο, σε μιά στροφή του δρόμου, βρέθηκαν μπροστά στο στρατηγό Άρμυγκο καί τήν πολυάριθμη άκολουθία του!

Τά βλέμματα όλων καρφώθηκαν άμέσως στο δινάστη του Νέου Μεξικου, στον τυράννο τού όποιου ή άδυσώπητη σκληρότης ήταν γνωστή σε όλη τήν Άμερική.

Ήταν έννας άνδρας ήμηλου αναστήματος, με παρουσιαστικό μάλλον κωφικό καί όχι ήλιζομένοσ άζωχη. Τó μελαχροινό πρόσωπό του, με τά έντονα χαρακτηριστικά του, προόιδε τόλημ, περηφάνεια καί άκαμψία. Τó βλέμμα του ήταν σκληρό καί διαπεραστικό.

Ο στρατηγός άποστάστηκε άμέσως άτ' τήν άκολουθία του καί άφου άλλαξε μερικώς λέξεις σε σαγανή φωνή με τó λοχαγό Σαλαζάρ, προχώρησε πρós τούς αϊμαλώτους.

Τους γαρότησε κ' έννα προστατευτικό χαιμόγελο καί ρώτησε :

—Ποιός είναι ο άρχηγός σας;

Άμέσως ο λοχαγός Μπάλβελ, προχώρησε πρós αυτόν καί άρχισε ν' άπαντή σ'ός έρωτήσεις του.

Τήν ίδια στιγμή, ο Φάλκονερ, ο όποιος κύτταζε τούς άνδρες τής άκολουθίας τού στρατηγού, αναγνώρισε κάποιον άνάμεσα σ' αυτούς κ' αναγνώρισε.

—Κυττάχτε! έλεγε στο σέρ Γκίμπσον σιγανά. Άναγνωρίζετε αιτό τόν άνθρωπο που έχει δειμένο τó χέρι του;

Ο σέρ Γκίμπσον κύτταξε πρós τήν διεύθυνσι που του έδειξε ο σύντροφός του καί άμέσως άπάντησε κατάληπτος :

—Μά είναι ο Βερμουίντεθ, παλαιός όδηγός μας...

—Ναί, ο προδότης Βερμουίντεθ! επανέλαβε ο Φάλκονερ. Τώρα τά καταλαβαίνω όλα!..

(Άκολουθεί)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Τ'ό άριστευρηματικό μυθιστόρημα
τού μεγάλου Άγγλου συγγραφέως
Μείν Ρήντ
ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ
Άνώτερον τής «ΚΟΙΛΑΔΟΣ ΤΟΥ
ΧΡΥΣΟΥ», περιπετειωδέστατο, συναρπαστικώτατο, συνταρακτικόν, άφθόστου γοητείας!..